

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Ud over de svar, der indirekte er givet i mit indlæg om disse spørgsmål, skal jeg sige, at i spørgsmålet om at nedsætte bly i benzin til 0,15 g og også for superbensin med det samme og ikke vente til 1984 har vi jo et godt eksempel på det hensyn, der er taget til industriens mulighed for at tilpasse sig den lavere procentsats. Det er det økonomiske hensyn, som jeg mener det er rimeligt at tage, og derfor vil jeg ikke tage initiativ til at ændre den aftale, der er truffet her.

Med hensyn til de initiativer, vi skal tage i EF, har jeg noteret mig de ønsker, der har været fremsat, og jeg har kvitteret for det tilsagn, der er givet os om at fortsætte det arbejde, vi allerede har intensiveret. Hvordan det skal gøres, må vi drøfte.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Mette Madsen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til miljø- og planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 76:

Forslag til lov om samfundssolidaritet hos de offentligt ansatte.

Af Glistrup (FP) m. fl.

Fremsat 30/11 82).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Finansministeren (Christophersen):**

Jeg kan gøre det meget kort. Det lovforslag, der er fremsat af 3 medlemmer af fremskridtspartiet, kan regeringen ikke tilslutte sig. Vi synes, det er et dårligt lovforslag. Det

er rigtigt, som man gør opmærksom på i bemærkningerne, at vi er i en alvorlig økonomisk situation, men det medfører ikke efter regeringens opfattelse, at man skal gå til værks som foreslået i forslaget, hvor man jo stiller forslag om, at de offentligt ansatte udsættes for en helt urimelig forskelsbehandling. Jeg vil godt nævne nogle af de ting, som er årsagen til, at regeringen må afvise forslaget.

Man foreslår i § 1, at enhver offentligt ansat skal kunne opsiges til fratræden med højst 3 måneders varsel. Det finder vi ikke er rimeligt. Hvorfor skal man have den forskelsbehandling? På det private område ved vi jo at opsigelsesvarsler i al væsentlighed er efter funktionærlovens regler, og der er ingen saglig begrundelse for at indføre forskellige regler for private og for offentligt ansatte.

Så foreslår man i § 3, stk. 1, at det samlede antal tjenestemænd ingen sinde må overstige 1.000. Jeg må sige, at der er en række samfundsområder, hvor vi finder at der er behov for mennesker ansat på tjenestemandsvilkår uden strejkeret. Vi kunne nævne forsvarets område og politiets område, men også den centrale forvaltning og folkekirkens område for at tage yderligere et eksempel. 1.000 mennesker og ikke flere, det synes vi er en helt urimelig måde at fastlægge antallet af tjenestemænd på.

Så foreslås der en række ændringer i de pensionsmæssige forhold. Eksempelvis stilles der i § 3, stk. 2 og 3, forslag om helt eller delvis at fratage de ansatte tjenestemænd de pensionsrettigheder, de har optjent. Det synes jeg er et fantastisk forslag. Det fremgår endda, at tjenestemænd under 60 år skal fratages hele deres tjenestemandspension. Det er fantastisk, fordi det er udtryk for en meget stærk forskelsbehandling, også i forhold til de offentligt ansatte, der er ansat på overenskomstbasis.

Jeg kan være enig med forslagsstillerne i, at vi er i en meget alvorlig økonomisk situation, men den måde at løse den på, som her er blevet beskrevet, finder jeg ikke at vi på nogen som helst måde kan støtte.

Taanquist (S):

Socialdemokratiet afviser det foreliggende lovforslag, og det er der flere grunde til. Alene den insinuation, der ligger i lovforslagets